

om, at Noget er sandt, og han finder det i Bibelen, handler han derefter; men hvis den ærede Minister nu vil udstede en Resolution, som gaar ud paa, at Præsterne skulle døbe disse Forældres Børn, ville disse Præster, naar de følge Ministerens Resolution, ikke alene komme til at stille den ministerielle Resolution over deres Overbevisning, men de ville ogsaa komme til at stille den ministerielle Resolution over Bibelen, ja det er et ganske anderledes frit Forhold end det, Pastor Brøcker stiller sig i. Derfor forstaaer jeg saa overmaade godt, at den ærede Minister vilde give det Svar, han netop gav. Jeg kan forsaavidt gjøre den ærede Minister min Kompliment for hans Svar, thi det sagde ingen Ting. Naar Præsterne faae det Svar at vide, saa sige de: den ærede Minister har forstaaet at give saa sagre Ord, at han endog har kunnet narre Forespørgeren, der dog er bekendt for at være en dygtig Jurist. Men de paagældende Præster ville vide, at den ærede Minister alligevel, naar det kommer til Stykket, ikke vil tvinge dem dertil. Thi saa vilde Ministeren komme til at stille de kjøbenhavnske Præster i et saadant Forhold, som de paa ingen Maade kunne være tjente med, og det vil den ærede Minister paa ingen Maade gjøre. Jeg tror derfor ikke, at den ærede Minister vil tvinge nogen Præst til at døbe Børn, uden at de mene, at de kunne forsvare det for deres egen Samvittighed. Hvis den ærede Minister gjorde det, da vilde de kjøbenhavnske Præster faae trange Naar at vælge imellem. Hvis den ærede Minister udstedte en saadan Resolution, saa havde de kjøbenhavnske Præster eller Flertallet af dem tre Veie at vælge imellem. Den ene Veie er den, at de kunne gaa mod deres Overbevisning og følge den ministerielle Resolution; den anden er den, at de kunne gaa efter deres Overbevisning og være ulyhige mod den ministerielle Resolution, og den tredje Veie — og den er der blevet flaaet paa af en anden æret Taler — er den, at de kunne sige: Foreløbig rette vi os efter den ministerielle Resolution, men arbejde af alle Præster for at faae det borgerlige Høgtestab indført. Hvis den ærede Minister — hvad jeg forøvrigt tvivler paa — vil tvinge dem, saa vil den sikreste og nærmeste Veie være den, at de handle mod deres Overbevisning og efter den ministerielle Resolution; men den nemmeste og sikreste Veie er ikke altid den bedste Veie, og i dette Tilfælde tror jeg, den vilde være den sletteste Veie. Jeg tror, det vilde være aldeles nedbrydende, navnlig for de kirkelige Forhold her i Kjøbenhavn — de ere virkelig i Forveien ikke saa opbyggelige — dersom Folk kunde

fige om disse kjøbenhavnske Præster, som have udtalt sig paa en saadan Maade, som de have gjort, at de hverken efter deres Overbevisning eller efter deres Opfattelse af Børndaaben kunne døbe disse Børn, men at de gjøre det alligevel. Dette vil være nedbrydende for de kirkelige Forhold her i Kjøbenhavn og dermed for hele Folketirken. Folk vilde saa sige: Ja, men hvad er saa Hjørnestenen for Folketirken, hvad er Vøstestangen, Ledestjernen? Det er ikke Præsternes Overbevisning, det er ikke en Gang Bibelen; men det er de ministerielle Resolutioner. Se, paa den Maade hjælper man sig i Havetirken; den ærede Minister maatte ønske, at han havde været Pave; thi saa kunde han med god Samvittighed have udstedt en saadan Resolution, og saa vilde Præsterne med god Samvittighed kunnet rette sig efter den, Sagen er nemlig den, at i Rom, i den katolske Kirke, blive de pavelige Beslutninger ansete for guddommelige Befalinger. Naar Paven taler *ex cathedra* — paa Embeds Vegne — saa udtaler han ikke sin private Overbevisning, men han udtaler Kirkens Overbevisning, og saa høre Præsterne sig for denne Overbevisning, ikke alene fordi de skulle gjøre det, men ogsaa fordi de ville gjøre det. Saa ere de ogsaa overbeviste om, at deres egen Overbevisning er forkert. Der er Sammenhæng, der er Konsekvents i den romersk-katolske Kirke; men ganske anderledes stiller Sagen sig i et evangelisk-luthersk Land. Naar den ærede Minister nu sidder beroppe paa Ministerpladsen og taler beroppe fra, saa taler han ikke *ex cathedra*. Derfor blive de ministerielle Resolutioner ikke ansete for guddommelige Befalinger. Præsterne stille sig frit lige overfor Bibelen — det gjør i Virkeligheden alle Præster mere eller mindre — det maa den ærede Minister vide — der er ikke en Eneste, selv af det høie Kirkeraad, uden at han stiller sig frit overfor Bibelen. Bibelen siger, man maa aldeles ikke sværge, og der er dog ikke et eneste Medlem af det høie Kirkeraad, uden at han har svoret adskillige Gange i sit Liv, maaste da han blev Biskop, men han har i alt Fald svoret, da han blev Præst. Der er Ingen, der sidder i Kirkeraadet, uden at han veed, der staaer i Bibelen, at man maa ikke vie Fraskilte, og at hvem der tager en Fraskilt til Hætte, han bedriver Hov; og for saavidt Medlemmer af det høie Kirkeraad have været Sognepræster — hvad jo adskillige have været — saa have de formodenlig adskillige Gange viet Fraskilte. Saaledes kan jeg nævne den ærede Minister hundrede Exempler paa, at selve Kirkeraadet stiller sig frit overfor Bibelen. Derfor skal man ikke tage det